

ת"פ 6014/02/13 - מדינת ישראל נגד אחמד אלאטראש

בית משפט השלום בירושלים

01 מרץ 2015

ת"פ 6014-02-13 מדינת ישראל נ' אלאטראש

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד אלאטראש

הנאשם

גזר-דין

הרקע והשתלשלות העניינים בהליך

1. בפתח יום הוכחות, הגיעו הצדדים להסדר-טיעון במסגרתו הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). בהתאם לעובדות כתב-האישום בהן הודה הנאשם, ביום 1.2.2013 בסמוך לשעה 11:12, שהה הנאשם שהינו תושב האזור, בחנין "גן החיות התנ"כי" בשכונת מלחה בירושלים, וזאת מבלי שהחזיק באישור כניסה ושהייה כדן.

2. במסגרת הסדר-הטיעון בין הצדדים, התחייבה המאשימה להגביל עצמה לשלושה חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלה של מאסר מותנה בן 30 ימים התלוי ועומד כנגד הנאשם. הסנגור נותר חופשי בטיעוניו, והודיע כי יעתור להארכת תקופת התנאי עקב נסיבות המקרה.

3. יוער כי הסדר-הטיעון בין הצדדים הוצג לפניי מלכתחילה בישיבה שהתקיימה ביום 8.9.2014. לבקשת הצדדים, נדחתה שמיעת הטיעונים לעונש למועד אחר. דא עקא, במשך מספר ישיבות לא התייצב הנאשם באולם-הדיונים, עד שהוצא בעניינו צו מעצר כללי וההליך הותלה. בסופו של דבר, הנאשם נעצר, ולאחר מכן שוחרר בהפקדה כספית ובערבויות (כמו כן חולטה חלק מההפקדה הכספית שהייתה בתיק). הנאשם התייצב לדיון שהתקיים לפניי ביום 15.2.2015, ואז נשמעו הטיעונים לעונש.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה כי מתחם הענישה ההולמת הנו זה שנקבע ברע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (8.12.2014). בנסיבות המקרה, סברה המאשימה כי יש למקם את עניינו של הנאשם בחלק הגבוה של המתחם,

ולהטיל עליו 3 חודשי מאסר בפועל בגין תיק זה. אשר למאסר על-תנאי בר ההפעלה בן חודש הימים תלוי ועומד כנגד הנאשם - כאמור לעיל, במסגרת הסדר-הטיעון, התחייבה המאשימה להגביל עצמה לעונש של שלושה חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת המאסר המותנה. דא עקא, נוכח התליית ההליך והצורך בהוצאת צו מעצר לנאשם עקב אי התייצבותו לדיונים, טענה המאשימה כי היא אינה מחויבת להסדר הטיעון. בהתחשב בכך, עתרה המאשימה להפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש לו עתרה (סך-הכל 4 חודשי מאסר בפועל). כמו כן, עתרה המאשימה להטלת מאסר על-תנאי מרתיע.

מנגד, הסנגור עמד על כך שמרשו הנו תושב הכפר וואלג'ה הנושק לירושלים. לפי הנטען, מעמד תושביו של הכפר וואלג'ה נדון במסגרת עתירות התלויות לפני בית-המשפט לעניינים מנהליים, וטרם הוכרע. הסנגור הוסיף וטען כי הנאשם משלם ארנונה לעיריית ירושלים, והוא נוהג להיכנס ולצאת לשטח ישראל בלא שהדבר נמנע ממנו (אף כי הסנגור אישר בהגינותו שאין למרשו אישור כניסה ושהייה כדין בישראל, וכי החלטת בית-המשפט המחוזי שהציג הנאשם בדיון אינה בגדר היתר כניסה ושהייה). בהתחשב בכל אלה, ובשים לב להודאה ולכך שהנאשם עבר צנתור בלבו לפני זמן לא רב, עתר הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה (כ- 17 ימים) וכן להורות על הארכת תקופת התנאי בעניינו.

בקשת ההגנה להארכת תקופת התנאי

5. בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הכלל הוא כי ביצוע עבירת התנאי מוביל להפעלת המאסר המותנה, וזאת על-מנת להגדיל את כוחו המרתיע של עונש המאסר על-תנאי. רק במקרים חריגים, ורק "מטעמים שיירשמו", רשאי בית-המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי, אם שוכנע כי בנסיבות העניין "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" - כך בלשונו של סעיף 56 הנ"ל (ראו: 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק-דין של כב' השופט לוי (10.3.2005); ע"פ 11092/07 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק-דין של כב' השופט מלצר (2.6.2011)). יוער כי לפי לשונו הברורה של סעיף 56(א) לחוק העונשין, תנאי מקדים להארכתה של תקופת תנאי, הוא כי בית-המשפט לא הטיל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

6. בנסיבות העניין שלפניי, מתעוררת שאלה האם יהיה זה בלתי צודק כטענת ההגנה, להפעיל את עונש המאסר המותנה בן 30 הימים התלוי ועומד כנגד הנאשם בגין כניסה לישראל שלא כחוק. אני סבורה כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה.

בהתייחס לטיעוני הסנגור, אומר כי הנאשם הודה בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל. בהתחשב בכך, ברי כי אין עליו להידרש לשאלות שונות הקשורות למעמדו של הכפר וואלג'ה. אינני מקלה ראש בטענת ההגנה בדבר הקשיים שחוזה הנאשם כתושב הכפר וואלג'ה הגובל בשכונות ירושלים, בהעדר הסדרה של מעמד תושבי הכפר. ניתן וראוי ליתן לקשיים אלה משקל במסגרת מלאכת גזירת הדין, אולם אין בכך כדי להצדיק את הארכת תקופת התנאי. כך בוודאי, בשים לב לעובדה שלחובת הנאשם מספר הרשעות קודמות בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק (לצד מספר הרשעות קודמות בעבירה של הפרת הכרזת שטח סגור). זאת ועוד; בתיק קודם, כבר הופעל מאסר מותנה בן 30 ימים שהיה תלוי ועומד כנגד הנאשם בגין עבירת שב"ח, וזאת בחופף לעונש מאסר בפועל שנגזר עליו באותו המקרה (ת"פ י-11-11-18866). עבירת השב"ח בגינה הורשע הנאשם בתיק הנוכחי, בוצעה לאחר שדינו של הנאשם נגזר באותו

תיק קודם בגין אותה עבירה בדיוק, והוטל עליו עונש מאסר מותנה שלא הרתיעו מלשוב על העבירה זמן קצר לאחר מכן. לפניו, אפוא, תופעה של מעין דלת מסתובבת, שכן הנאשם נכנס פעם אחר פעם לישראל שלא כדין. הטלת מאסרים מותנים ואף הפעלתם, לא מרתיעים אותו מלשוב על מעשיו, תוך הכבדה על רשויות אכיפת החוק ופגיעה בעקרון שלטון החוק. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי יש מקום להארכת תקופת התנאי. מסקנה אחרת תהפוך את הכלל הקבוע בסעיף 56 לחוק העונשין לחריג, תחליש עד מאד את הכוח ההרתעתי של מוסד המאסר המותנה, ותשדר מסר סלחני לדרך התנהלותו של הנאשם.

7. בסיום חלק זה של הדיון אני רואה להעיר כי בעת האחרונה ניתנו שני פסקי-דין במסגרתם הורה בית-המשפט העליון על הארכת תקופת תנאי בנוגע לעבירת שב"ח. לאחר שבחנתי את פסקי-הדין האמורים, אני סבורה כי הארכתה של תקופת התנאי באותן שתי פרשות נבעה מנסיבותיהן הייחודיות, ולפיכך אין בהן כדי להוביל להארכת תקופת התנאי בעניינו של הנאשם שלפניי:

ראשית, ברע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (8.12.2014) קיבל בית-המשפט העליון את ערעור הנאשם באותה פרשה, והורה בין היתר על הארכת מאסר על-תנאי בן 10 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו. כב' השופט ג'ובראן הדגיש באותו מקרה כי הארכתה של תקופת התנאי נבעה מ"שילוב נסיבות יוצא-דופן" (ראו: שם, בסוף פסקה 10). הנסיבות יוצאות-הדופן באותה פרשה כללו מאסר מותנה בר-הפעלה בן 10 חודשים שהוטל בשעתו באופן כוללני, בלא להבחין בין עבירות תנאי שחומרתן שונה; קביעתה של הלכה פסוקה חדשה בנוגע למתחם העונש ההולם החל על העניין; וכן נסיבות אישיות ייחודיות הכוללות את היותו של הנאשם באותו מקרה נגר אומן, שהחל לקבל אישורי כניסה לישראל כאשר סוחרים ישראלים העובדים עימו הגישו בקשה לכך, באופן המעיד על "מגמה חיובית בשיקומו של המערער" שנקבע כי היא מצדיקה חריגה ממתחם הענישה ההולמת משיקולי שיקום (שם, בסוף פסקה 12). לעומת זאת, במקרה דנן, עונש המאסר מותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם הוא מידתי באורכו ביחס לעבירה המפעילה את התנאי (30 ימים). לא נטענו לפניי נסיבות המבססות "מגמה חיובית" בשיקום. זאת ועוד; מותב זה מודע למתחם העונש ההולם שנקבע בפסיקתו החדשה של בית-המשפט העליון (אתיחס לכך בהמשך הדברים).

שנית, ברע"פ 3242/13 ג'ראדאט נ' מדינת ישראל (9.12.2014), קיבל בית-המשפט העליון את ערעור הנאשם באותה פרשה, ושוב הורה על הארכת מאסר על-תנאי בן 6 חודשים שהיה תלוי ועומד כנגד אותו נאשם. דא עקא, אותו מקרה נגע לנאשם שרצה להתאחד עם משפחתו בישראל וכלל נסיבות אישיות ייחודיות (לרבות מצב בריאותי ונפשי מיוחד של ילדי הנאשם). לא נטען כי נסיבות ייחודיות כאמור מתקיימות במקרה שלפניי.

8. סיכומם של דברים עד כה; לא מצאתי לחרוג מההסדר הקבוע בסעיף 56 לחוק העונשין, בהעדר טעמים מיוחדים להארכתה של תקופת התנאי במקרה דנן.

גזירת הדין בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין

9. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות

בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

10. בכל הנוגע **לערכים המוגנים** שנפגעו במקרה דנן - כידוע, העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכנסים והיוצאים מתחומה, מכבידה על רשויות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהייה. מבחינת **נסיבות ביצוע העבירה** - עסקינן בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות. אין אינדיקציה לכך שהכניסה לארץ היתה למטרה של פגיעה בביטחון הציבור בישראל או בשלומה, ונראה שנבעה מדוחק כלכלי ומרצון להתפרנס, ללא תכנון מוקדם או תחכום. **הענישה הנוהגת** בגין העבירה הנדונה בהתחשב בנסיבותיה, נעה ממאסר מותנה ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל.

לאחרונה, פסק בית-המשפט העליון כי מתחם הענישה ההולמת לעבירת שב"ח המבוצעת לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות שנלוות לה, **נע בין מאסר על-תנאי לבין מאסר למשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם הקנס ההולם ינוע מאפס ₪ ועד 2,000 ₪**. נפסק כי אם לנאשם ישנו עבר פלילי קודם, ובכלל זה בגין עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך במסגרת גזירת העונש בגדרי המתחם (ראו: רע"פ 3677/13 אלהרוש הנ"ל).

11. ברגיל, נוכח העבר הפלילי של הנאשם הכולל שש הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין והפרת הכרזת שטח סגור; ומאחר שהעבירה הנוכחית בוצעה תקופה לא ארוכה לאחר שהנאשם סיים לרצות עונש מאסר בפועל קודם שנגזר עליו בגין עבירת שב"ח; היה מקום לגזור על הנאשם עונש בטווח הבינוני ומעלה של מתחם הענישה ההולמת. יחד עם זאת, ראיתי לזקוף לטובת הנאשם את העובדה שבסופה של דרך, הוא נטל אחריות והודה במעשים תוך חסכון בזמן שיפוטי. עוד התחשבתי בנסיבותיו האישיות של הנאשם המפרנס משפחה וילדים קטנים, ועבר צנתור בלבו לא ממוזמן. כמו כן, נתתי דעתי לטענות ההגנה בדבר קשייו של הנאשם כתושב הכפר וולאג'ה, על מאפייניו המיוחדים של כפר זה. עקב משקלם המצטבר של כל אלה, אראה להעמיד את עונשו של הנאשם על 40 ימי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר), כולל הפעלה בחופף באופן מלא של המאסר המותנה בן 30 הימים התלוי ועומד כנגד הנאשם. בנוסף, אתחשב בשיקולים לקולא במסגרת קביעת התקופה של המאסר המותנה העתידי שאטיל על הנאשם ומשכו. יוער כי נוכח הטלתו של מאסר בפועל, וכן בשים לב להסדר-הטיעון בין הצדדים, ראיתי להימנע מהטלת קנס כספי על הנאשם.

12. סוף דבר; אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 40 ימי מאסר בפועל, בניכוי מכלול ימי מעצרו בתיק. עונש זה כולל הפעלה בחופף באופן מלא של המאסר המותנה בן 30 הימים שהוטל על הנאשם בת"פ (י-ם) 18866-11-11.

סך-הכל ירצה הנאשם 40 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 2.4.2015 עד השעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

ב. מאסר על-תנאי של 30 ימים למשך שנה מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' אדר תשע"ה, 01 מרץ 2015, במעמד הצדדים.